

Sygn. akt V CSK 710/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. H.

przeciwko T. H.

o ustanowienie rozdzielności majątkowej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 20 marca 2015 r., sygn. akt XVIII RCa 22/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 270 (dwieście  
siedemdziesiąt) zł, powiększoną o należny podatek  
od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy  
prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek

(art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Powód A. H. wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) wynikającą z naruszenia przepisów prawa procesowego, to jest art. 378 § 1, art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i 382 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania, wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ. i przytoczone w jego uzasadnieniu orzecznictwo.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie usprawiedliwia twierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z przyczyn, na które powołuje się skarżący, sam zaś wywód uzasadniający przyjęcie skargi jest powierzchowny, gdyż nie zawiera argumentacji wskazującej na wpływ

wskazywanych uchybień przepisom prawa procesowego na treść rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

jw